

လှိုင် သို့မဟုတ် ကိုဦး

မောင်မျက်နှာကရုံကနဲတွန့်သွားသည်။ပုဆိုးကိုအသေအချာဝတ်ပြီးကုတင်ပေါ်ကဆင်း
လိုက်သည်။ခင်မကရယ်ချင်စိတ်ကိုမြို့သိပ်ထားရဟန်ဖြင့်ပြုံးစိစိလုပ်ရင်းထမီကိုသပ်သပ်ရပ်
ရပ်ဖြစ်အောင်ဝတ်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် . . . မမ၊တံခါးဖွင့်ပါဆို၊ဒီမှာမမဖို့မုန့်တွေလာပို့တာ”
“လာပြီလှိုင်ရေ၊လာပြီ”

ခင်မကအိပ်ခန်းတံခါးကိုအပြေးတစ်ပိုင်းသွားကာဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
“ဦးဘို၊ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”
“အဲ . . . အင်း”
“သမီးမလာခင်အိပ်နေကြတာကွဲ့”

ခင်မကထစ်ထစ်အဖြစ်နေသောမောင်ကိုယ်စားဝင်ဖြေရင်းမျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး
သည်။(၁၀)နှစ်သမီးအရွယ်လှိုင်ကသင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့်မောင်ကိုစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“မနက်အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ပြန်အိပ်တာလား”
“ခေါင်းကိုက်လို့တဲ့သမီးရယ်”
“ဟယ် ဒါဆိုဆေးသောက်လေ၊နေအုံးဘွားဘွားဆီမှာဆေးသွားယူလိုက်အုံးမယ်”

လှိုင်ကမုန့်ထုပ်များကိုခင်မလက်ထဲသို့ထည့်ကာဆတ်ကနဲလှည့်ပြေးလေတော့သည်။
ခင်မကအပြေးအလွှားတားသော်လည်းမမှီတော့ပေ။တကယ်တော့မောင်နှင့်ခင်မသည်မနေ့က
လက်ထပ်ခဲ့သည်မို့သည်နေ့နှင့်မနက်ဖန်များစွာသည်နွေးထွေးသောနေ့ရက်များဖြစ်နေရမည်
ဖြစ်သည်။သို့သော်မင်္ဂလာဆောင်သောညကခင်မနှင့်မောင်တစ်နေရာစီခွဲအိပ်ကြရသည်။
ပြဿနာကလှိုင်။ထို့ကြောင့်ယနေ့နံနက်လှိုင်နှင့်သူ့အဘွားအပြင်သွားချိန်ပထမဦးဆုံးသော
ချစ်ရည်လူးခြင်းကိုအားပါးတရပြုကျင့်နေချိန်လှိုင်ရောက်လာပြန်သည်။
“ရှေ့ အဲဒါခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးတဲ့ဦးဘိုသောက်လေ၊သောက်ပါဆို”
“သောက်လိုက်လေမောင်ရဲ့၊ကလေးကအောက်ထပ်ကတောင်တကူးတကယူလာပေးရတာ”

မောင်မျက်နှာကြီးကမဲ့နေပြီးဘာရောဂါမှမရှိဘဲဆေးကိုသောက်ချလိုက်ရသည်။ဤမျှ
အထိဒုက္ခပေးသောသတ္တဝါမလေးဖြစ်သည်။

လှိုင်ကိုထို(၁၀)နှစ်သမီးအရွယ်ကပင်ထိန်းကြောင်းရင်းသမီးတစ်ယောက်ပမာချစ်ခဲ့ရ
သည်။အကြောင်းကတော့ခင်မကကလေးမမွေးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ကလေးမရှိ၍လွတ်

လွတ်လပ်လပ်ချစ်ဗျူဟာခင်းနိုင်မည်ဟုထင်ပါနှင့်။ယခုလှိုင်(၁၆)နှစ်ရောက်သည်အထိဒုက္ခပေးတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

“ ဦးဘိုကလဲတူမလေးရအောင်လုပ်ပါဆို ”

“ ဟဲ့ကောင်မလေး၊အပိုးကြီးအောင်နေစမ်း ”

ပြောရင်းနှင့်ပင်သည်အရွယ်အထိခင်မလှိုင်အပေါ်သွန်သင်မှုအားနည်းနေသည်ကိုတွေးရင်းမောင်သက်ပြင်းကိုချစ်မိသည်။လှိုင်ကကိုးတန်းရောက်နေပြီ။အပျိုကြီးဖြစ်ကာဖွံ့ထွားနေပြီ။အနေအထိုင်ကပြဿနာတွေဖြစ်လာသည်။အပေါ်အင်္ကျီကိုကျောမှလှန်၍ဘရာစီယာချိပ်တပ်ခိုင်းချင်တပ်ခိုင်းတတ်သည်။မောင်ကပုထုဇဉ်ယောက်ျားပေမို့သွေးဆူလွယ်သည်။လှိုင်ကိုသမီးလိုသဘောထားသော်လည်းမောင်သည်ကျောက်ဆောင်မဟုတ်။ရဟန္တာမဟုတ်။ခင်မသည်ဆရာမတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ခင်မနားလည်ဖို့ကောင်းသည်။ဟိုနေ့ကဆိုလျှင်အတော်စိတ်ဆိုးမိသည်။

“ မောင်ဒီညအိပ်အုံးမလားဟင် ”

“ ခင်မစိတ်မပါလို့လား ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ရာသီလာနေလို့ညစ်ပတ်ကုန်မလားလို့ပါ ”

“ လာလာကွာ ”

“ ဒါဖြင့်ခဏလေးနော်၊ခင်မရေချိုးပေးမယ် ”

“ ရပါတယ်ကွာ၊လာစမ်းပါ ”

“ ဟင့်အင်းကွာ၊မောင်မညစ်ပတ်နဲ့ ဟုဆိုကာခင်မအောက်ထပ်သို့ရေဆင်းချိုးသည်။ထိုစဉ်လှိုင်ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိ၊စာမေးမလို့ဆိုကာထိုင်စောင့်သည်။

“ ဦးဘို၊ကလေးမလိုချင်ဘူးလားဟင် ”

“ နင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးလှိုင်ရယ်၊ကလေးကကလေးစကားပဲပြောစမ်း ”

“ ကလေးဟုတ်လား၊ဟာဟဒါလားကလေး ”

ဗိုင်းနာမလေးကဖူးတင်းရုန်းထနေသောသူမ၏တင်ပါးကျစ်ကျစ်လေးကိုကော့ကော့ကော့ကော့မောင်ရှေ့တွင်လှည့်ပတ်ပြသည်။ထိုအခါမောင်ကကုတင်ပေါ်မှထလျက်လှိုင်ကိုရိုက်ရန်လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

“ မောင်မလုပ်နဲ့၊ခင်မမြင်တယ် ”

ခင်မကရင်လျားနှင့်ပြေးဝင်လာကာမောင်ကိုဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။လှိုင်ကမချိုမချဉ်မျှက်နှာနှင့်ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

“ မောင်ဘယ်တုန်းကလှိုင်ကိုရိုက်ဖူးလို့လဲ ”

“ လှိုင်ပြောတာတွေခင်မကြားတယ်ဆို ”

“ကလေးပဲ၊သူပြောချင်ရာပြောမှာပေါ့”

“မောင့်အမှားပဲထားလိုက်ပါတော့ခင်မရယ်”

ထိုညကခင်မကမောင့်ကိုလုံးဝခွင့်မပေး။

“ခင်မကလဲကွာ၊ရေချိုးပြီးမှ၊ကဲပါဒီဘက်လှည့်စမ်းပါဆို”

“ဖယ်စမ်းပါကွာ၊စိတ်မပါဘူး”

“တခါထဲပါကွာ”

“တခါလဲမရဘူး၊တဝက်လဲမရဘူး”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆို”

“မချစ်ဘူး”

“ဒါဆိုမောင်အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားမှာ”

“သွားလေ၊သွားပေါ့၊ဖာမတွေဆီသွားပြီးလို့ကတော့ဒီကဟာမကိုလာလုပ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့”

ထိုတစ်ညလုံးစကားအကောင်းမပြောတော့ပေ။မောင့်မှာသည်ပြဿနာမလေးလှိုင်ကြောင့်ထိုဒုက္ခတွေကိုခံခဲ့ရသည်မှာကြာလှပြီ။

“မောင်၊ညကအိပ်မပျော်ဘူးလား”

“အင်းပေါ့၊ခွဲမှခွဲဘူးတာ”

“ခင်မတောင်ငူကပြန်လာတော့ပင်ပန်းလာမှာပဲနော်”

“မောင်လုပ်ချင်နေတယ်မဟုတ်လား”

ခင်မကထမီကိုကွင်းလုံးချွတ်ကာမောင့်ပုဆိုးကိုချွတ်ပေးရင်းပြောသည်။ခင်မ၏နုနယ်ဖွေးဆွတ်သောလက်ချောင်းလေးများကမောင့်လီးကြီးကိုရွရွလေးကိုင်ရင်းပွတ်တိုက်ကစားနေလေသည်။

“ဒီကောင်ကြီးညကတစ်ညငတ်သွားတာပေါ့”

မောင့်လက်ကလည်းနူးညံ့အိစက်၍ချောမွတ်တင်းမာနေသောခင်မ၏စောက်ဖုတ်ကြီးကိုနှိုက်ရင်း “ဒါကြီးကလဲညကရွစိရွစိဖြစ်နေမှာပေါ့” ဟုအားကျမခံပြောသောအခါခင်မကရယ်သည်။

“တစ်မျိုးပဲမောင်ရဲ့၊မောင့်ဟာကြီးကိုမမြင်ရင်ခင်မနေနိုင်တယ်၊အဲအခုလိုကိုင်မိရင်အဲဒီအထဲမှာရိုးတိုးရွတကြီးဖြစ်လာတယ်”

ခံချင်လာတာလား

“အင်းပေါ့၊ပြီးတော့ဒါကြီးလေ” ခင်မကမောင့်လီးအစ်ကြီးကိုလက်ညှိုးဖြင့်သာသာလေးဖိရင်း ကိုင်လှုပ်ပြသည်။

“အဲဒါဒစ်ပေါ့ခင်မရဲ့”

“အဲဒီဒစ်ကြီးကခင်မရဲ့ဟိုအစီလေးကိုချိတ်ဆွဲသလိုဖြစ်သွားရင်သိပ်အရသာရှိတာပဲ”

“ဒီညမိုးအလင်းကိုင်ရအောင်နော်ခင်မ”

“မောင်သဘော”

“ခင်မခံနိုင်ပါ့မလား”

“အမယ်မောင်သာတစ်ချို့နှစ်ချို့နဲ့ဖလက်”

“ကဲကွာ၊လောင်းမလား”

“ဘာကြေးလဲ”

“ပလွေနဲ့ဘာဂျာကြေး”

“ဟင်းသူနာနေအုံးမယ်၊မောင်ဟာလေတကယ်လည်တယ်”

ခင်မကပြောပြောဆိုဆိုစောက်ဖုတ်ကြီးထဲသို့လက်ချောင်းထိုးသွင်းကာမွှေနှောကံနေသောမောင်လက်ကိုဖယ်ရင်းအိပ်နေရာမှထိုင်လိုက်၏။ “မောင်ကိုအပေါ်စီးကနိပ်စက်မလို့” ဟုပြောရင်းထောင်နေသောမောင်လီးကြီးပေါ်သို့ကားယားလေးခွကာဒူးကိုညွတ်ချလိုက်သည်။ စောက်ဖုတ်အဝသို့လီးကြီးစွပ်ကနဲဝင်သွားစဉ် “ဒယ်ဒီလေး၊မာမိတံခါးဖွင့်ပါအုံး”

မောင်ခေါင်းနဘမ်းကြီးသွားကာလူးလဲထသည်။ခင်မကထမီကိုကမန်းကတမ်းဆွဲဝတ်သည်။

“ဘာလဲလှိုင်၊ဘာလဲဟင်”

“လူ၊လူအိမ်ရှေ့မှာ”

မောင်ကသွက်လက်စွာထကာပေါ်တီကိုမီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။အလုပ်သမားတန်းမှကိုသာစိန်ကို “ဂျက်ကီကိုကြိုးဖြေပေးထားလား”

“ဂျက်ကီကိုခြောက်နာရီကတည်းကလွှတ်ထားတာ”

“လှိုင်ကလူတွေတယ်ဆိုလို့”

“မင်းကိုလှိုင်ကနောက်လိုက်ပြန်ပြီထင်တယ်၊နေအုံးခင်မတောင်ငူမသွားခင်ညကလှိုင်မင်းတို့အခန်းမှာချောင်းကြည့်နေတာငါတွေတယ်ကွ”

ခင်မတောင်ငူမသွားခင်ညကမောင်နှင့်ခင်မပုလွေမှုတ်၊ဘာဂျာစုပ်လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။မောင်အပေါ်ထပ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါလှိုင်ကခင်မကိုခွထားကာအိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေကြသည်။မောင်ကခင်မနှင့်ညီတူလောက်ရှိသောလှိုင်ပေါင်လုံးကြီးများကိုငေးနေစဉ် “ဘာကြည့်နေတာလဲ”

လှိုင်ကကျောပေးထားသော်လည်းခင်မကမူမောင်မျက်နှာကိုမြင်ပုံရသည်။ဖျတ်ကနဲမျက်လုံးဖွင့်ကာမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ လှိုင်မငယ်တော့ဘူးနော်မောင် ”

“ ဟင်ခင်မဒါကိုအခုမှသိလား၊ သူ့အသက်က(၁၆)နှစ်လေ ”

ထိုအခါခင်မသက်ပြင်းချသည်။ မောင်ဒေါသထွက်နေမှန်းသိသောခင်မကအပြုံးလေးနှင့် အိပ်ရာမှထလာရင်းမောင်နှုတ်ခမ်းကိုမောင်စွဲလမ်းသောအနမ်းမျိုးဖြင့်စုပ်ပေးလိုက်သည်။ မောင်ကလည်းသေလောက်အောင်စိတ်ဆိုးနေ၊ ဒေါသဖြစ်နေပါစေခင်မကအဲသလိုနမ်းလိုက် လျှင်ဒိုင်းကနဲထောင်ထလာသည်။

“ မောင်ကအဲဒါချစ်ဖို့ကောင်းတာ ဟုပြောရင်းသူမ၏နို့ကြီးနှစ်လုံးကိုမောင်ရင်ဘတ်နှင့်ထိ ကပ်လိုက်သည်။ မောင်ကခင်မနို့ကြီးများကိုစုပ်နေစဉ်ခင်မ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကမောင် ခါးကိုကတ်ကြေးကိုက်ညှပ်ရင်းပုဆိုးကိုခြေမနှင့်ညှပ်ကာချွတ်လိုက်သည်။ ”

“ မောင်တော်တော့ကွာ၊ နို့ချည်းပဲဖိဖို့မနေနဲ့ ”

ခင်မကပြောရင်းကုတင်ဘေးရှိအရက်ခွက်ကိုယူကာ “ နဲ့နဲ့သောက်ကြည့်ကွာ ”

“ အာမကြိုက်ဘူး၊ ခါးတယ် ”

“ နဲ့နဲ့ပါဆို၊ ရော့ဒါဝီစကီ ”

“ မသောက်ချင်ဘူးကွာ ”

“ မဟုတ်ဘူးမောင်ရဲ့၊ အရက်သောက်ပြီးလုပ်ရင်အကြာကြီးလုပ်နိုင်တယ်တဲ့ ”

ခင်မအတင်းတိုက်သဖြင့်မောင်တစ်ခွက်သောက်ကာခင်မကိုတစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ပြီးစိမ် ပြေနပြေသမလေရာခင်မအတော်လေးပျော့ကျသွားရှာသည်။

“ ခင်မသုံးချီတောင်ပြီးတယ်၊ မောင်ရော ”

“ ဒီတစ်ချိပဲ၊ လီးကိုပူနေတာပဲ၊ အရက်ကတော်တော်စွမ်းသားပဲ ”

“ နောင်ကိုမောင်သောက်ပြီးမှလုပ်နော်၊ မောင်အကြိုက်ခင်ကုန်းပေးမယ်လေ ”

“ ခင်မပင်ပန်းမှာပေါ့ ”

“ အမယ်လေး၊ ခံမယ့်သူကခံနိုင်ပါတယ်ဆိုတာတောင်သူကမူနေသေးတယ် ”

“ မောင်၊ ဒီအခွေကြည့်ရအောင် ”

“ ဘာအခွေလဲခင်မ ”

“ လိင်ပညာပေးလို့ပြောတာပဲ ”

ဟုပြောရင်းအောက်စက်ထဲသို့အခွေကိုထိုးသွင်းကာစက်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မိမိအိမ်ကြည့်နေရင်းခင်မ ကမောင်လီးကိုလက်တစ်ဖက်နှင့်ဆုတ်ကိုင်ရင်းမောင်ပေါင်ပေါ်တက်ထိုင်သည်။ မောင် လီးကြီးကိုသူမ၏စောက်ဖုတ်ကြီးနှင့်နဲ့သည်။ မောင်လက်ထဲမှအရက်ခွက်ကိုလည်းငဲ့ထည့်ပေး သည်။ သည်ကားသည်အောင်တော့မဟုတ်။ ရွံ့ရှာဖွယ်လီးနှင့်စောက်ပတ်ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး

ဝင်ထွက်ပုံကိုတော့မပြချေ။ဖြူဖွေးသောအချိုးအဆစ်ကျနသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လူထွားကြီးတစ်ယောက်ကနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်မုဒိမ်းကျင့်သောကားဖြစ်သည်။သရုပ်ဆောင် ဂျပန်မလေး၏တွန့်တက်ကော့လန်သွားပုံမှာအသက်ပါလှသည်။မောင်စိတ်ထဲတွင်လှိုင်နှင့်ခပ် ဆင်ဆင်တူသောကောင်မလေး၏ခါးကိုအထက်သို့ဆွဲမြှောက်လိုက်သောအခါခေါင်းနှင့်ကျော ပြင်လေးသာမြေမှာကျန်ခဲ့သည်။စောက်ဖုတ်လေးကပြူးမောက်ဝင်းလက်နေသည်။ဝင်ပုံကို မပြသော်လည်းလူထွားကြီးကခါးသေးသေးလေးကိုဆွဲကာဆောင်လိုးနေပုံကလူမဆန်ချေ။

“ ခဏနေအုံး၊ဆီးသွားအုံးမယ် ”

ခင်မကမောင်လီးတန်ကြီးပေါ်မှဆင်းကာအောက်ထပ်သို့ဆင်းသည်။မောင်လီးတန်ကြီး ကမတ်ကျန်ခဲ့သည်။မောင်ကအရက်ကိုသာဆက်ကာသောက်နေသည်။တီဗွီကိုပီပီသသမတွေ့ တော့။သည်မှာလှိုင်ဝင်လာသည်။မောင်လီးတန်ကြီးကိုကြည့်ရင်းမောင်အနားသို့လှိုင်ရောက် လာသည်။ဗီဒီယိုအခွေမှအားကနဲအားကနဲအော်နေသောဂျပန်လေး၏အသံကလည်းတစ်ကိုယ် လုံးကိုပူထူလာစေသည်။လှိုင်သွေးသားတွေဆူဝေသောင်းကျန်းလာသည်။လှိုင်လက်ကလေး ကတောင်နေသောလီးကြီးကိုမရဲတရဲတင်သည်။ထို့နောက်ပူနွေးလုံးကျစ်နေသောမောင်လီး ထိပ်နီနီရဲရဲကြီးကိုစိုဝင်းပြောင်လက်နေသောနှုတ်ခမ်းလေးများဖြင့်ထိရုံလေးခေါင်းကိုခါယမ်း ကာပွတ်ပေးနေရာလီးတန်ကြီးမှာနှုတ်ခမ်းနီလေးများပေကျကျဆတ်ဆတ်ခါသွားလေသည်။ မောင်ကရီဝေသောမျက်လုံးအစုံကိုအတင်းဖြူကြည့်ပြီးလှိုင်ခေါင်းလေးကိုလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ညှပ်ကာလီးတန်ကြီးကိုအထက်သို့ကော့ကော့ပြီးလှိုင်ပါးစပ်အတွင်းသို့လိုးသွင်း၏။လှိုင်က မောင်ပြုသမျှငြိမ်နေရင်းလျှာလေးဖြင့်လီးထိပ်ကိုအုပ်ကာစုပ်ယူပေးလိုက်သောအခါမောင် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွားသည်။မောင်ကမတ်တပ်ရပ်လိုက်ကာလှိုင်ပုခုံးလေးနှစ်ဘက်ကိုဆွဲယူ ချိဆိဖာနောက်မှီသို့ထောက်စေပြီးဖင်ကြီးကိုကုန်းထားလိုက်စေသည်။လှိုင်ကမိန်းမောနေကာ မောင်ကိုင်တွယ်ပြုပြင်ပေးသည့်အတိုင်းပုံစံတကျလေးကုန်းပေးထားလိုက်၏။နုနုထွတ်ထွတ် စောက်ဖုတ်လေးကဖင်ကြားအောက်မှပင့်ထွက်ပြူးဝင်းလာသည်။မောင်ကလက်ဖြင့်စောက် ဖုတ်ကြီးကိုဗိုက်အောက်မှစပြီးဖင်ကြားအတိုင်းကျောပြင်လေးတစ်လျှောက်ရွရွလေးပွတ်ပေး လိုက်သောအခါလှိုင်အူတွေအသဲတွေအလိပ်လိုက်တိုးခွေလိပ်တက်ယားယံသွားသည်။လှိုင် နှုတ်ဖျားမှမပီမသငြီးသံလေးပင်ထွက်လာသည်။

“ အ အဟ ဟင့် ဟင့် အဟင့် ”

ခါးသေးသေးလေးခွက်ဝင်အောင်ကော့ပေးထားသောလှိုင်ဖင်ကြီးများမှာလုံးဝန်းကာ တင်းပြောင်နေပြီးစောက်ဖုတ်ကြီးမှာမက်မောစရာ၊လိုးချင်စရာဖြစ်နေသည်။မောင်ကနောက် သို့အုံလိုက်ကြီးထွက်နေသောစောက်ဖုတ်ကြီး၏အဝတွင်လီးတန်ကြီးကိုတော့ကာအသာအယာ တွန်းဖိနှစ်သွင်းလိုက်သည်။လီးကြီးကကွေးသွားပြီးအထဲသို့မဝင်သေးပေ။မောင်ကဖင်ကို

အသာလှုပ်ကာနောက်တစ်ကြိမ်ထိုးသွင်းလိုက်မှတစ်ပြစ်ဖြစ်မြည်ကာစောက်ဖုတ်လေးအတွင်း သို့လက်လေးလုံးခန့်လျှောက်ထိုးခွဲပြီးဝင်သွားသည်။

“အစ် အစ် အီး”

လှိုင်ကပါးရိုးလေးများထောင်လာအောင်အံ့ကိုကြိတ်ကာမျက်စိကိုတင်းတင်းမှိတ်ထား သည်။ဆိုဖာနောက်မှီကိုလက်ဆစ်လေးများဖွေးနေအောင်ပင်တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီးဆုပ် ကိုင်ထားရှာသည်။ကျောအထိဝဲကျနေသောဆံနွယ်များကသူမမျက်နှာလေးကိုတဝက်ဖုံးအုပ် ထားသည်။

“ဖြစ် ပြုတ် ပလပ်”

ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသောအသံများနှင့်အတူနှင့်သီးသောဝေဒနာကိုစောက်ခေါင်း ထဲတွင်ပြည့်ပြည့်ကြပ်ကြပ်ကြီးခံစားလိုက်ရပြီးရှုတတလမွှေးအုံကြီးကဝင်းမွတ်လုံးတင်းနေ သောဖင်သားလေးများနှင့်ဖိကပ်သွားသည်ကိုသိလိုက်ရသည်။ “အစ် ဟင့် အဟင့် အ အား အင့်” ဟူသောအသံလေးနှင့်အသက်အောင့်ကာတောင့်ခံထားသောလှိုင်မျက်နှာလေး နီရဲသွားကာစောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကိုသန်မာစွာဆွဲညှစ်ပြစ်လိုက်မိတော့သည်။လီးအရင်းပိုင်းကို သားရေကွင်းနှင့်အစီးခံလိုက်ရသလိုမောင်ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကောင်းလိုက်တာခင်မရယ်”

မောင်ကလှိုင်ကျောပေါ်ကိုမှောက်ချရင်းပြောလိုက်သည်။လီးတန်ကြီးကဖြည်းဖြည်း ချင်းဝင်ဖြည်းဖြည်းချင်းထွက်လျက်ညင်ညင်သာသာလေးလိုးနေပေပြီ။လှိုင်ကကော့သထက် ကော့အောင်ခါးလေးကိုခွက်ပေးရင်းဦးထောင်ပဲ့ထောင်ပုံစံလေးဖြင့်အလိုးခံနေရှာပါသည်။ လျှောက်ကန်လျှောက်ကန်အချက်မှန်မှန်လိုးပေးနေသောဒက်ဒီလေးလီးကြီး၏အရသာမှလှိုင်ရုန်းမ ထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။သို့သော်လှိုင်စောက်ပတ်မှစီးကျလာသောသွေးစီးကြောင်းလေး ကိုမူနှစ်ယောက်စလုံးသတိမထားမိချေ။လီးနှင့်စောက်ပတ်တင်းကြပ်စွာဝင်နေသောအပေါက်မှ လီးတန်ကြီးထွက်လာတိုင်းသွေးများပွက်ကန်ပွက်ကန်ကျဆင်းနေသည်ကိုမြင်နေသူကခင်မ။ သူမကအိပ်ခန်းတံခါးဝမှာရှိနေသည်။တံခါးဘောင်ကိုထောက်ထားသောခင်မလက်တွေက အောက်သို့လျှောက်ဆင်းကျသွားသည်။အားတင်းရပ်ထားသောသူမ၏ဒူးလေးနှစ်ဖက်ကညွတ်ကျ လာသည်။

“ပြုတ် ပလပ် ပြုတ် စွပ်”

“အစ် အစ် အင့် အင့် အင်း”

လှိုင်ကတော့ဖင်ကြီးကိုဘယ်ညာလိမ်နဲ့ခါရမ်းရင်းလောကကိုမေ့လျော့နေရှာသည်။ လှိုင်၏ဝင်းမှည့်ပြည့်တင်းနေသောနို့လုံးလုံးလေးနှစ်ဖက်ကိုဂျိုင်းအောက်မှလျှိုဆွဲကာဖိဖိ ဆောင့်ရင်းအရသာတွေနေသောမောင့်မျက်လုံးများကလည်းမှေးစင်းနေပါသည်။လှိုင်ကတ

ဖြေးဖြေးအားမရတော့ဟန်ဖြင့်သူမ၏ဖင်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကိုနောက်သို့ဆောင်ဆောင်တွန်းရင်း
လီးကိုစောက်ပတ်အတွင်းသို့အဆုံးဝင်အောင်ပြန်ဆောင်နေလေသည်။ခင်မနားလည်နိုင်ပါ
တယ်။ခင်မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ခင်မတို့အခုလိုတိုက်နဲ့ကားနဲ့နေနိုင်တာတကယ်တော့လှိုင်
မိဘနှစ်ပါးရဲ့ပစ္စည်းတွေကြောင့်ပါ။စဉ်းစားရင်းခင်မအသက်ရှုကျပ်လာသည်။ရင်ဘတ်ထဲက
အောင့်လာသည်။အမြင်အာရုံများဝေဝါးလာသည်။ထို့နောက်အင်္ကျီကနဲတစ်ချက်ရှိက်ကာကြမ်း
ပြင်နှင့်မျက်နှာကပ်လျက်ငြိမ်ကျသွားရှာသည်။

“ဆောင်ဆောင်၊အားခပ်နာနာလေးဖိဆောင်လိုက်စမ်းပါဒက်ဒီလေးရယ်၊အင်္ကျီအင်္ကျီအင်္ကျီအား
လှိုင်ကသတိလက်လွတ်လေးပြောလိုက်သည်။မောင်ကလီးတန်ကြီးကိုအပြင်ဘက်သို့
ကျွတ်ထွက်လုနီးပါးဆွဲနှုတ်ရင်းဖြစ်ကနဲတစ်ချက်ထဲဖိသွင်းကာလှိုင်ဖင်ကြီးကိုပေါင်တွင်းသား
များနှင့်ညှပ်ထားရင်းသွက်သွက်ကြီးဖိဆောင်ချလိုက်ပြီးနောက်လှိုင်သားအိမ်လေးထဲတွင်ကျွံ
ဝင်နေသောလီးတန်ကြီးမှသုတ်ရေများဒလဟောကြီးပန်းထွက်ကုန်လေတော့သည်။လှိုင်မှာ
လည်းပျော့ခွေသွားကာဆိုဖာကြီးပေါ်သို့ကားယားလေးမှောက်ကျသွားရှာသည်။

* * * * *